

Gyarmati Andrea
gyermekorvos, szakíró

Gyere velem gyógyítani!

A Saxum Kiadónál jelent meg Gyarmati Andrea legújabb könyve *Gyere velem gyógyítani!* címmel. A kötet praktikus tanácsokat ad a szülőknek – gyermekük betegsége esetére.

A szerzőt Pataki Istvánné kérdezi.

Bevallottan sokszor hivatkozol példaképedre, Ranschburg Jenőre, akinek könyvei és életműsorozata is a Saxumnál jelent meg. Mennyiben tér el a te könyved a *Szülők könyvétől*?

Érdekes és megható történeteid vannak a könyvben, például arról, hogyan bánjon az orvos a beteggel, akár felnőttről, akár gyerekről van szó. Hol tanultad ezt az empátiát, amely napjaink orvos-beteg kapcsolatában kevésbé jellemző?

A kötet terjedelmes gyerekgyógyászat, a betegségek tüneteitől a gyógyítás módjaitól. Nem ez az első könyved, de megírásához nemcsak a tudásod és gyakorlatod, de szorgalom és kitartás is kellett. Segített a sportolói múltad?

Remélem, nem sokban, ami a célt és tartalmat illeti, vagyis azt, hogy minél jobban „képzett” szülők viseljék gondját a gyerekeknek, hiszen Tanár Úr is, aki természetesen nagy példaképem, ezt mondja könyve bevezetőjében.

Stílusát tekintve viszont úgy gondolom, egészen más. Igyekeztem megtalálni saját hangomat, ami azt jelenti: történetekkel illusztrálni, és jobban érthetővé tenni egy-egy betegséget.

Sokaktól tanultam sok mindent. Az empátia, gondolom, adottság is, nevelés is, és önnevelés, vagy éppen tudatosság kérdése is. Úgy nevelkedtem, bár a szüleim nem orvosok, hogy azt láttam, mindig igyekeztek ők is másokon segíteni. Ez nagyon fontos. Aztán persze ez lehet alkati dolog is, szeretek hasznos lenni. Néha talán túl sok is, amit tenni szeretnék, ilyenkor – persze nem orvosként – meg kell kicsit fékezni magam. Olyan szerencsés vagyok, hogy gyermekorvos lehetek, és nálunk bizony divat az empátia. Hogy máshol mi van, azt nem nagyon tudom, csak remélem, hogy a „nem jellemző” azért nem igaz.

A sportmúltam, ami életemben ma is jelen van, mindig mindenben segített, és segít. Amit ott és akkor tanultam, elkísért egész életemben. A sport – persze, sajnos nem a versenysport – ma is része a mindennapi életnek: feltölt, kikapcsol, a jó közérzetem alapja. Természetesen a kitartás akkor és ott elsajátított valami. Szeretek dolgozni. Szerettem az edzéseket, a vizsgára való felkészülést, és ebben az esetben azt, hogy napról-napra nő a fejezetek száma. Ez persze nem azt jelenti, hogy mindig lelkes vagyok. Néha nagyon nehéz, de akkor meg az szokott továbblökni, hogy ha legyőzöm magam. Ez a könyv egy nagy és régi álom, és azt gondolom, az álmokért, azok megvalósulásáért érdemes sokat tenni.

Fontos fejezete a könyvnek a sokat vitatott védőoltásokról szóló rész, melyben egyértelműen állást foglalasz.

Nyilván sokan örülnek majd a nagy praktikáinak, hiszen gyógynövényekről, enzimtáplálkozásról is olvashatnak. A kötet végén található táblázatok az oltási időkről, meg a fejlődés szakaszairól sok szülőt megnyugtathat, ha a gyermeke fejlődésével elégedetlen.

és szeretetet, amit a munkámmal kapcsolatban megkaptam. Abban bízom, hogy olyan valamit sikerült megírnom, amiben átmegy ez a szeretet is amellet, hogy sokban tud az érdekeltek segítségére lenni. Szeretem ezt a könyvet, és szerettem ezt a munkát, boldog lennék, ha az olvasók is hasonlóképpen éreznének.

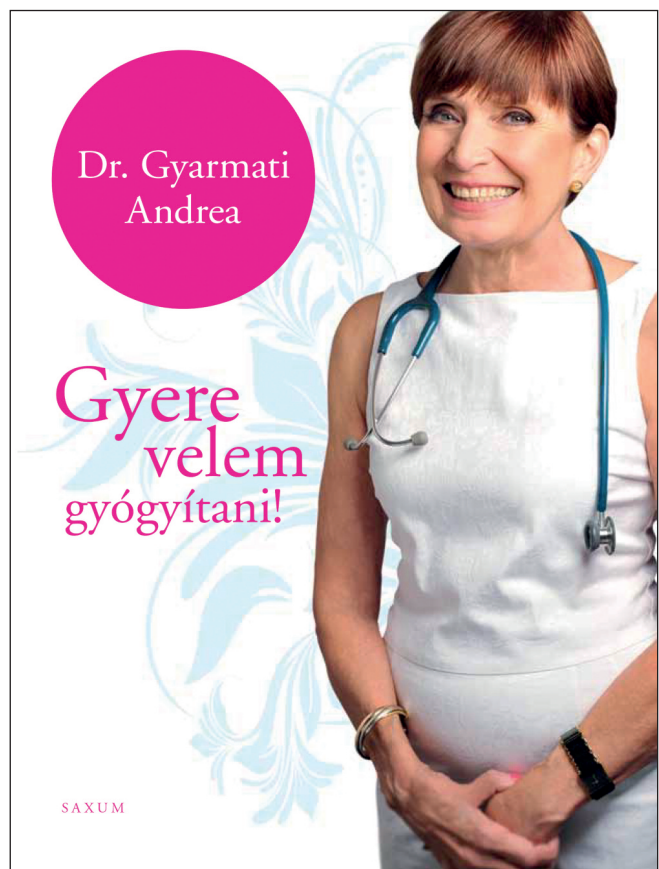
Kinek ajánlod a könyvedet?

A könyvet a családomnak és a barátaimnak ajánlom. Ők segítettek álmaim megvalósításában. Különösképpen köszönettel tartozom a szüleimnek, akik mindig bátorítottak és támogattak. Nagy hangsúlyt fektettek az oktatásomra, és megtanították, milyen fontos keményen dolgozni és másokon segíteni. Szeretnék köszönetet mondani a betegeimnek, és szakterületemből adódóan a szülőknek, hozzátartozóknak, akik arra ösztönöztek, hogy gondolkodjak, és arra biztattak, írjam is le a gondolataimat. Remélem, hogy sikerül a világot valóban egészségesebbé és boldogabbá tennem, tehát sok szeretettel ajánlom a könyvet minden érdeklődőnek.

Bár úgy tűnik kívülről, az orvostudomány objektív, ez azért nem egészen van így. Nagy vonalakban az, de mindig figyelembe kell venni egy csomó tényezőt. Van, ahol érdemes, de szerintem van, ahol nem. A védőoltások nem az a terület, ahol vitázni kellene. A tét ugyanis komoly, mert akár halálos betegség, vagy életre szóló elváltozás lehet a következmény.

Remélem, mindaz, amit leírtam, segíteni fogja a szülőket, nagyszülőket, mindazokat, akik a gyerekek ellátásában részt vesznek. A téma olyan nagy és annyi minden van még, amiről írni lehetne, hogy nagyon bízom benne, lesz a dolognak még folytatása. Már van egy füzetem, abban írom fel mindazokat az ötleteket, amelyeket a folytatásban meg szeretnék majd írni. De most, bevallom, kicsit elfáradtam, így kikapcsolódásképpen tovább írom a saját történeteimet és utána, remélem, folytathatom ezt is.

Szeretném mindenkinek megköszönni mindazt a támogatást

„Senki sem ismeri úgy a gyerekedet, mint te. És senki nem is jelenthet annyit a baba számára, mint te. Semmi nem pótolja azt az időt, amit vele töltesz. Nincs az a lexikális tudás, ami fontosabb lehetne annál a szeretetnél, ami benneteket összeköt. De hiszem, hogy világosan megfogalmazott tanácsokkal te és én együtt, ki-ki a feladata szerint, de közösen tudunk a gyereken segíteni. Nem arra biztatlak, hogy gyógyíts helyettem (pontosabban választott orvosotok helyett), hanem arra kérlek, gyere velem gyógyítani. Elmesélem, amit én tanultam, tapasztaltam, olvastam. Talán ettől lesz másnyilván ez a könyv, mint az összes többi.”